

Astronautas

Senis priminÄ? Hariui astronautÄ . Juokingais maÄ¾ais Ä¾ingsneliais, vangiais judesiais, negyvu juodÄ¾ akiÄ¾ Ä¾vilgsniu ir nuolat Ä- parketÄ brÄ«Ä¾Ä¾iojanÄ¾iais batais. Tarytum bijotÄ¾ prarasti ryÄ¾Ä¾ su Ä¾eme ir iÄ¾skristi Ä- kosmosÄ .

Haris paÄ¾iÄ¾«rÄ¾jo Ä- laikrodÄ¾, kabantÄ¾ ant baltos mÄ¾«rinÄ¾s sienos virÄ¾ durÄ¾. 15.16. UÄ¾ lango Bogstado keliu skubÄ¾jo penktadienio nuotaikos apimti praeiviai. Ä oniniame skubiai nuvaÄ¾iuojanÄ¾io automobilio veidrodÄ¾lyje blykstelÄ¾jo besileidÄ¾ianÄ¾ios spalio saulÄ¾s atspindys.

Haris susikaupÄ¾s toliau stebÄ¾jo senÄ¾. Su skrybÄ¾le, elegantiÄ¾ku, bet valymo reikalaujanÄ¾iu paltu. Po juo Ä¾¾ tvido Ä¾varkas, kaklaraiÄ¾tis ir nudÄ¾vÄ¾tos pilkos kelnÄ¾s aÄ¾triais kaip peilio aÄ¾menys kantais. IÄ¾blizginti batai numintais kulnais. Vienas tÄ¾ pensininkÄ¾, kuriÄ¾, regis, pilna MajoÄ¾tujoje. Tai nebuvo spÄ¾lionÄ¾. Haris Ä¾inojo, kad Augustui Ä¾ ulcui Ä¾¾ 81 metai, anksÄ¾iau jis prekiavo drabuÄ¾iais ir visÄ¾ gyvenimÄ¾ gyveno MajoÄ¾tujoje, iÄ¾skyrus karo laikotarpÄ¾, kurÄ¾ praleido Osvencimo barakuose. SustingÄ¾ keliai: jis krito nuo pÄ¾sÄ¾iÄ¾jÄ¾ tilto per Ä¾iedÄ¾, kai, kaip paprastai, Ä¾jo aplankyti dukters. Ä¾spÄ¾dÄ¾ apie mechaninÄ¾ lÄ¾lÄ¾ sustiprino per alkÄ¾nes statmenai sulenktos ir Ä¾ priekÄ¾ atkiÄ¾tos rankos. Ant deÄ¾inÄ¾s kabÄ¾jo ruda lazda, o kaire buvo suspaudÄ¾s sÄ¾ skaitÄ¾, kuriÄ¾ laikÄ¾ atkiÄ¾s jaunam vyrui trumpais plaukais prie antrojo langelio, Ä¾¾ vyruko veido Haris nematÄ¾, bet spÄ¾jo, kad jis spokso Ä¾ senÄ¾ su uÄ¾uojauta ir susierziniu.

Laikrodis rodÄ¾ 15.17, ir galiausiai atÄ¾jo Augusto Ä¾ ulco eilÄ¾. Haris atsiduso.

Prie pirmojo langelio sÄ¾dÄ¾jo StynÄ¾ GretÄ¾ ir skaiÄ¾iavo septynis Ä¾imtus trisdeÄ¾imt kronÄ¾ vaikinui mÄ¾lyna kepure, kÄ¾ tik padavusiam jai paÄ¾to perlaidos kvitÄ¾. Sulig kiekvienu ant stalo dedamu banknotu ant kairÄ¾s rankos bevardÄ¾io pirÄ¾to blykstelÄ¾davo deimantas.

Haris nematÄ¾, bet Ä¾inojo, kad Ä¾ deÄ¾inÄ¾ nuo vaikino, prieÄ¾ais treÄ¾iÄ¾ jÄ¾ langelÄ¾, stovi moteris ir iÄ¾siblaÄ¾kusi sÄ¾puoja veÄ¾imÄ¾lÄ¾ Ä¾¾ visai be reikalo, nes vaikas jau miega. Moteris laukÄ¾, kada jÄ¾ aptarnaus panelÄ¾ BrenÄ¾, kuri labai Ä¾sijautusi telefonu aiÄ¾kina kaÄ¾kokiam vyrui, kad jis negalÄ¾s mokÄ¾ti tiesioginiu debetu, kol gavÄ¾jas nepasiraÄ¾Ä¾ sutarties, ir kad tai ji dirbanti banke, o ne jis, tai gal jau bÄ¾tÄ¾ galima baigti Ä¾iÄ¾ diskusijÄ¾ ?

TÄ¾ paÄ¾iÄ¾ akimirkÄ¾ banko skyriaus durys atsivÄ¾rÄ¾ ir du vyrai Ä¾¾ vienas aukÄ¾tas, o kitas Ä¾emas, apsirengÄ¾ vienodais tamsiais kombinezonais Ä¾¾ sparÄ¾iai Ä¾Ä¾ingsniavo Ä¾ salÄ¾. StynÄ¾ GretÄ¾ pakÄ¾lÄ¾ akis. Haris Ä¾vilgtelÄ¾jo Ä¾ savo laikrodÄ¾ ir pradÄ¾jo skaiÄ¾iuoti. Vyrai nuskubÄ¾jo Ä¾ tÄ¾ kampÄ¾, kur sÄ¾dÄ¾jo StynÄ¾. AukÄ¾tasis Ä¾irgliojo taip, lyg eitÄ¾ per balas, o Ä¾emaÄ¾gis stÄ¾mÄ¾si, tarytum bÄ¾tÄ¾ uÄ¾siauginÄ¾s didesnius, nei gali paneÄ¾ti, raumenis. Vaikinas mÄ¾lyna kepure lÄ¾tai apsisuko ir nukÄ¾blino iÄ¾Ä¾jimo link taip uÄ¾siÄ¾mÄ¾s skaiÄ¾iavimu, kad nÄ¾ nepastebÄ¾jo tÄ¾ dviejÄ¾.

Ä¾¾ Labas, Ä¾¾ pasisveikino su Styne ilgÄ¾jis, Ä¾engÄ¾ Ä¾ priekÄ¾ ir trinktelÄ¾jo ant stalo juodÄ¾ lagaminÄ¾ .

MaÄ¾ius pasitaisÄ¾ veidrodinius akinius nuo saulÄ¾s, taip pat Ä¾engtelÄ¾jo pirmyn ir Ä¾alia padÄ¾jo tokÄ¾ pat lagaminÄ¾ .

Ä¾¾ Pinigus! Ä¾¾ suÄ¾vigo plonu balseliu. Ä¾¾ Atidaryk duris!

Ä¾spÄ¾dis, lyg kaÄ¾kas bÄ¾tÄ¾ nuspaudÄ¾s pauzÄ¾s mygtukÄ¾ : viskas, kas salÄ¾je judÄ¾jo, sustingo. Tik gatvÄ¾s Ä¾Ä¾esys uÄ¾ lango priminÄ¾, kad laikas nesustojo. Nesustojo ir Hario laikrodÄ¾io sekundinÄ¾ rodyklÄ¾, rodanti, kad praÄ¾jo deÄ¾imt sekundÄ¾iÄ¾. StynÄ¾ paspaudÄ¾ mygtukÄ¾ po stalu. SubirzgÄ¾ elektroninis Ä¾renginys, o maÄ¾esnis vyrukas keliu prispaudÄ¾ prie sienos dvivÄ¾res dureles.

Ä¾¾ Pas kÄ¾ raktas? Ä¾¾ paklausÄ¾ jis. Ä¾¾ GreiÄ¾iau, netupÄ¾sim gi Ä¾ia visÄ¾ dienÄ¾ !

Ä¾¾ Helge! Ä¾¾ per petÄ¾ Ä¾Ä¾ktelÄ¾jo StynÄ¾.

Ä¾¾ KÄ¾ ? Ä¾¾ pasigirdo balsas iÄ¾ vienintelio banke kabineto.

PasirodÄ¾ vyras su varlyte ir skaitymo akiniais.

Ä¾¾ Helge, ponai nori, kad atidarytum bankomatÄ¾, Ä¾¾ papraÄ¾Ä¾ StynÄ¾.

HelgÄ? Klementsenas abejingai spoksojo Ä- kombinezonais vilkinÄ•ius vyrus, dabar jau stovinÄ•ius Åjiaopus langelio. IlgÄjis nervingai dirsÄ•iojo Ä- duris, o maÄ¾ius stebeilijosi Ä- skyrius vadovÄ .

Ä?? Na taip, Ä¾inoma, Ä?? Ä¾ioptelÄ?jo HelgÄ?, tarytum kÄ tik bÄ«tÄ³ prisiminÄ?s uÄ¾mirÄjtÄ susitarimÄ , ir pratrÄ«ko ÅjaiÄ¾iai ir karÄ;tligiÄ;kai kvatotis.

Hariui nevirptelÄ?jo nÄ? maÄ¾iausias raumuo, jis tik siurbÄ? akimis judesius ir veidÄ³ iÄ;raiÄ;kas. DvideÄ;imt penkios sekundÄ?s. Toliau Ä¾iÄ«rÄ?jo Ä- laikrodÄ- virÄ; durÄ³, taÄ•iau akies kraÄ;teliu matÄ? skyrius vadovÄ , iÄ; savo pusÄ?s atrakinantÄ- bankomatÄ , iÄ;traukiantÄ- dvi pailgas metalines kasetes su banknotais ir perduodantÄ- jas vyrams su kombinezonais. Visa tai vyko greitai ir tylomis. PenkiasdeÄ;imt sekundÄ¾iÄ³.

Ä?? Ä itos tau, tÄ?vai! Ä?? iÄ; lagamino maÄ¾ius iÄ;traukÄ? dvi vienodas kasetes ir iÄ;tiesÄ? Helgei.

Vadovas nurijo seiles, linktelÄ?jo ir sugriebÄ?s kasetes Ä-dÄ?jo Ä- bankomatÄ .

Ä?? Gero savaitgalio! Ä?? palinkÄ?jo maÄ¾ius, iÄ;sitiesÄ? ir Ä•iupo lagaminÄ .

Pusantros minutÄ?s.

Ä?? Palauk, Ä?? sustabdÄ? jÄ- HelgÄ?.

MaÄ¾ius sustingo.

Haris Ä-traukÄ? skruostus ir bandÄ? susikaupti.

Ä?? KvitÄ ... Ä?? papraÄ;Ä? HelgÄ?.

IlgÄ akimirkÄ abu vyrai spitrijosi Ä- nedidelÄ- praÄ¾ilusÄ- banko skyrius vadovÄ . Tada maÄ¾ius pratrÄ«ko kvatotis. Garsiai, spiegiamai, su isteriÄ;ka gaida, taip, kaip juokiamasi pavartojus spido.

Ä?? Juk nemanai, kad ruoÄ;Ä?mÄ?s dingti iÄ; Ä•ia be paraÄ;o? Atiduoti du milijonus be paraÄ;o, ar ne?

Ä?? Na, Ä?? tarÄ? HelgÄ?, Ä?? praitÄ savaitÄ? vienas jÄ«siÄ;kis pamirÄ;o.

Ä?? Dabar inkasatoriais dirba daug naujokÄ³, Ä?? pakomentavo maÄ¾ius, o Klementsenas tuo metu pasiraÄ;Ä? ir atidavÄ? geltonÄ ir rausvÄ kvitus.

Haris palaukÄ?, kol laukujÄ?s durys uÄ¾sidarÄ?, tada vÄ?l Ä¾vilgtelÄ?jo Ä- laikrodÄ-. Dvi minutÄ?s ir deÄ;imt sekundÄ¾iÄ³. Pro durÄ³ stiklÄ matÄ?si, kaip nuvaÄ¾iuoja baltas inkasatoriÄ³ automobilis su Ä??NordeaÄ?? banko emblema.

Ä½monÄ?s banke vÄ?l pradÄ?jo Ä;nekuÄ•iuotis. Hariui nereikÄ?jo skaiÄ•iuoti, bet jis vis tiek tai padarÄ?. Septyni. Trys uÄ¾ langeliÄ³ ir keturi salÄ?je, kartu su kÄ«dikiu ir kombinezonÄ vilkinÄ•iu vyruku, kuris kÄ tik atÄ?jo ir Ä-sitaisÄ?s prie stalo salÄ?s viduryje raÄ;Ä? sÄ skaitos numerÄ- ant mokÄ?jimo kvito. Haris Ä¾inojo, kad mokÄ?jimas skirtas Ä??SaulÄ?tosioms Sagos kelionÄ?msÄ??.

Ä?? Viso gero, Ä?? atsisveikino Augustas Ä ulcas ir vilkdamas kojas nuÄ•iÄ«Ä¾avo link durÄ³.

Kai viskas prasidÄ?jo, laikrodis rodÄ? 15 val. 21 min. 10 sek.

*

Durys atsidarÄ?, ir Haris pastebÄ?jo, kaip StynÄ? GretÄ? kilstelÄ?jo galvÄ ir vÄ?l palinko prie popierÄ³. Paskui ji vÄ?l pakÄ?lÄ? galvÄ , tik Ä;Ä- kartÄ lÄ?Ä•iau. Haris paÄ¾velgÄ? Ä- salÄ?s duris. Ten pasirodÄ?s vyras jau buvo atsisegÄ?s kombinezonÄ ir iÄ;sitraukÄ?s tamsiai Ä¾aliÄ automatÄ AG-3. Tamsiai mÄ?lyna kaukÄ? dengÄ? visÄ veidÄ , iÄ;skyrus akis. Haris vÄ?l pradÄ?jo skaiÄ•iuoti nuo nulio.

Burna po kauke pradÄ?jo judÄ?ti lyg Ä??MapetÄ³ ÄjouÄ?? lÄ?lÄ?s: Ä?? *This is a robbery. Nobody moves!*

Jis kalbÄ?jo ne itin garsiai, taÄ•iau maÄ¾ame, ankÄ;tame banko skyriuje Ä-sivyravo tyla lyg po patrankos Ä;Ä«vio. Haris stebÄ?jo StynÄ?. Tolimo gatvÄ?s triukÄ;mo fone iÄ;girdo sklandÄ³ tepalu sutepto ginklo uÄ¾taiso trakÄ;telÄ?jimÄ . Jos deÄ;inys petys kaipmat nusileido.

DrÄ si mergina, pamanÄ? Haris. Arba kaip reikiant iÄ;sigandusi. AunÄ?, psichologijos dÄ?stytojas iÄ; Oslo policijos mokykÄlos, yra jiems pasakojÄ?s, kad kai Ä¾monÄ?s labai iÄ;sigÄ sta, jie liaujasi mÄ stÄ? ir elgiasi taip, kaip buvo uÄ¾siprogramavÄ? iÄ; anksto. Dauguma banko darbuotojÄ³ paspaudÄ¾ia begarsÄ? pavojaus signalizacijÄ bÄ«dami beveik Ä;oko bÄ«senos, tvirtino AunÄ?, remdamasis po apiplÄ?Ä;jimÄ³ vykdytÄ³ apklausÄ³ duomenimis: daugelis negalÄ?jo prisiminti Ä?? spaudÄ? mygtukÄ ar

ne. Jie elgėsi nesąmoningai. Lygiai taip pat, kaip ir plėšikas, kuris iš anksto uždiprogramavo, kad įausis visus, kurie bandys jį sustabdyti. Kuo labiau išsigandęs yra sibrovėlis, tuo mažiau galimybės, kad kas nors privers jį pakeisti uždara. Haris nejudėjo, tik bandė išlikti ramus. Mėlynos.

Plėšikas nusiėmė juodą kupriną ir įvystelėjo ant grindų tarp bankomato ir vyruko su kombinezonu, bedusio tuštinuko galą aštuonetą. Paėjo įėjimą įingnį link siaurės durelių arčiau kamos, prisėjo ant krašto, permetė kojas ir atsistojo tiesiai už Stynės, sėdinios su nieko nesakančia veido išraiška. Teisingai, pamanė Haris. Ji išmano taisyklės ir neprovokuoja išlikti ramus. Mėlynos.

Plėšikas priėjo ginklo vamzdį Stynei prie kaklo ir kašėk šunabėdėjo iš ausų.

Panika jos dar neapėmė, bet Haris matė, kaip kilnojasi krūtinė; atrodė, kad balta palaidinė staiga tapo per ankšta jos trapiam kūnui, kad jai trūksta oro. Penkiolika sekundžių.

Ji krenkstelėjo. Kartą. Kitą. Galiausiai jos balso stygos atgijo:

„Helge. Raktus nuo bankomato, helge balsas buvo tylus ir prikimęs, visai nepanašus tąd, kuris prieš tris minutes ištarė beveik tuos pačius žodžius.“

Haris nematė, tačiauinojo, kad Helgė Klementsenas jau girdėjo iš sibrovės lio reikalavimą ir dabar stovi kabineto tarpdury.

„Greitai, helge jos balsas buvo vos girdimas, o po pertraukos vienintelis garsas skleidė Augusto ulco batai, be galo lėtai brėžiantys parketą lyg du įepečiai bėgno odą, helge arba jis mane nušaus.“

Haris pažvelgė pro langą. Kašėkur lauke tikriausiai stovi automobilis su uždvestu varikliu, bet iš čia nieko nematyti. Tik mažinos ir žmonės, nerūpestingai slenkantys pro šalį.

„Helge... helge...“ maldavo ji.

Pirmyn, Helge, mintyse ragino ją Haris. Jis įjiek tiek pažinojo įją pagyvenus banko skyriaus vadovą. Žinojo, kad namie jo laukia du karališkieji pudeliai, žmona ir suvedėiota ir neseniai palikta naktinė duktė. Jos jau susikrovusios daiktus ir susiruošusios važiuoti iš trobelės kalnuose, tik laukia, kol namo grįš Helgė. Bet kaip tik dabar Klementsenas pasijuto paniręs po vandeniu ar iš tokios sapnų, kur visi judesiai sulėtėja, kad ir kaip skubėtum. Tada jis atsidūrė Hario stebėjimo lauke. Banko plėšikas apsuko Stynės kėdę taip, kad stovėtai jai už nugaros ir tuo pat metu bėgtai atsigręžęs iš Helgės Klementsėnų. Lyg išsigandęs vaikas, kuriam liepta pajerti arklę, Helgė stovėjo atsiložęs ir atkižęs ranka su raktų ryšulėliu. Nukreipdamas ginklą iš Klementsėnų, netvirtai engusis du ingnį atgal, plėšikas kašėk šunabėdėjo Stynei iš ausų.

Stynė krenkstelėjo:

„Jis liepia atidaryti bankomatą ir naujas kasetes su pinigais sudėti į juodą kupriną.“

Helgė lyg užhipnotizuotas stebėjo ją ją nukreiptą automatą.

„Turi dvidešimt penkias sekundes, kitaip jis išaus. Ne tave. Aš mane.“

Helgė prasižiojo, lyg norėdamas kašėk šaktyti, bet vėl užsiėiaupė.

„Jau, Helge.“

Automatiškai atsidarė durys, ir Helgė Klementsenas lėtai išengė iš salės.

Praėjo trisdešimt sekundžių nuo apiplėšimo pradėjimo. Augustas ulcas beveik nusigavo iki durų. Skyriaus vadovas atsiklaupė priešais bankomatą ir bedė išvilgsnais raktus. Jis buvo keturi.

„Liko dvidešimt sekundžių, helge suskambo Stynės balsas.“

Majojitus policija, pamanė Haris. Patruliai automobiliai jau pakeliui. Už aštuonių kvartalų. Penktadienio spūstyse.

Drebančiais pirštais Helgė Klementsenas sugraibė raktą ir kiėjo iš spynų. Raktas netiko. Jis spustelėjo stipriau.

„Septniolika.“

â?? Bet... â?? prasiÅ¼iojo HelgÄ?.

â?? Penkiolika.

Skyriaus vadovas iÅ¼traukÄ? raktÄ? ir bandÄ? rakinti kitu. Å is lindo, bet nesisuko.

â?? Dieve mano...

â?? Trylika. Helge, paimk tÄ? su Å¼alia juostele.

HelgÄ? Å¼iÅ¼«rÄ?jo Ä? raktus taip, tarytum matytÅ³ juos pirmÄ? kartÄ? .

â?? Vienuolika.

TreÄ?ias raktas tiko. Ir pasisuko. HelgÄ? Klementsenas atidarÄ? bankomato dureles ir atsigrÄ?Å¼Ä? Ä? StynÄ? ir plÄ?Å¼ikÄ? .

â?? Kad iÅ¼imÄ?iau kasetes, turiu atrakinti dar vienÄ? spy...

â?? Devynios! â?? suriko StynÄ?.

HelgÄ? sukÄ?kÄ?iojo, pirÅ¼itais braukdamas per rantytus raktÅ³ kraÅ¼tus, kuriÅ³ jau nebematÄ?, o bandÄ? atpaÅ¼inti pagal rÄ?Å¼ius lyg akklasis, skaitantis Brailio raÅ¼tÄ? .

â?? Septynios.

Haris Ä?dÄ?miai klausÄ?si. Policijos sirenÅ³ negirdÄ?ti. PriÄ?jÄ?s prie durÅ³, Augustas Å ulcas patraukÄ? uÅ¼ rankenos.

NukritÄ? ant parketo, suÅ¼vangÄ?jo raktai.

â?? Penkios, â?? suÅ¼nabÄ?dÄ?jo StynÄ?.

Durys atsidarÄ?, ir banko salÄ? uÅ¼plÄ?«do gatvÄ?s garsai. Hariui pasirodÄ?, kad tolumoje pasigirdo gerai paÅ¼Ä?stamas kaukimas, kuris tai garsÄ?jo, tai vÄ?l tilo. Policijos sirenos. Durys uÅ¼sidarÄ?.

â?? Dvi. Helge!

Haris uÅ¼simerkÄ? ir suskaiÄ?iavo iki dviejÅ³.

â?? Å tai! â?? Å¼aukÄ? HelgÄ? Klementsenas. Jis jau buvo atrakinÄ?s antrÄ? spynÄ? ir pusiau stovom vargo traukdamas uÅ¼strigusias kasetes. â?? Leiskite man iÅ¼imti pinigus! AÅ¼...

Jo Å¼odÅ¼ius nutraukÄ? Å¼aiÅ¼us klyksmas. Haris pasuko akis Ä? kitÄ? salÄ?s pusÄ?, kur stovinti moteris su siaubu Å¼iÅ¼«rÄ?jo Ä? nejudantÄ? plÄ?Å¼ikÄ? , Ä?rÄ?musÄ? ginklÄ? Stynei Ä? kaklÄ? . Ji du kartus sumirksÄ?jo ir tylomis linktelÄ?jo galva Ä? veÅ¼imÄ?lÄ?, kuriame vis garsiau rÄ?kÄ? kÄ?«dikis.

Kai atsipalaidavo pirmosios kasetÄ?s dirÅ¼as, HelgÄ? Klementsenas beveik nukrito atbulas. PaÄ?mÄ? juodÄ? kuprinÄ?. Per Å¼eÅ¼ias sekundes visos kasetÄ?s atsidÄ?rÄ? kuprinÄ?je. Klementsenas, kaip liepta, uÅ¼segÄ? uÅ¼trauktukÄ? ir atsistojo prie langelio. ViskÄ? persakinÄ?jo StynÄ?, jos balsas dabar skambÄ?jo stulbinamai ramiai ir tolygiai.

MinutÄ? ir trys sekundÄ?s. ApiplÄ?Å¼imas baigtas. Pinigai guli kuprinÄ?je ant grindÅ³. Po keliÅ³ sekundÅ¼iÅ³ turÄ?tÅ³ atvykti pirmasis policijos automobilis. Po keturiÅ³ minuÄ?iÅ³ kiti policijos automobiliai turÄ?tÅ³ uÅ¼tverti visus aplink bankÄ? esanÄ?ius iÅ¼vaÅ¼iavimus. Kiekviena Ä?silauÅ¼Ä?lio kÄ?«no lÄ?stelÄ? turÄ?jo rÄ?kti, kad jau laikas neÅ¼dintis po velniÅ³. O tuomet Ä?vyko tai, ko Haris iki galo nesuvokÄ?. VisiÅ¼kai beprasmiÅ¼ka. UÅ¼uot bÄ?gÄ?s, plÄ?Å¼ikas atsuko Ä? save StynÄ?s kÄ?dÄ? taip, kad juodu bÄ?«tÅ³ vienas prieÅ¼ais kitÄ? . PasilenkÄ? ir kaÅ¼kÄ? jai pakuÅ¼dÄ?jo. Haris prisimerkÄ?. VienÄ? dienÄ? jam reikÄ?tÅ³ pasitikrinti regÄ?jimÄ? . Bet jis matÄ? tai, kÄ? matÄ?. StynÄ? Ä?dÄ?miai Å¼velgÄ? Ä? beveidÄ? plÄ?Å¼ikÄ? , o supratus pakuÅ¼dÄ?tÅ³ Å¼odÅ¼iÅ³ reikÄ?jmÄ? jos veido iÅ¼raiÅ¼ka pamaÅ¼u persimainÄ?. Ploni, graÅ¼iai sutvarkyti antakiai sudarÄ? S raidÄ? virÅ¼ akiÅ³, kurios, regis, lipo iÅ¼ akiduobiÅ³, virÅ¼utinÄ? lÄ?«pa pakilo, o burnos kampuÄ?iai nusileido, pavirsdami groteskiÅ¼ka Å¼ypsenai. KÄ?«dikis liovÄ?si verkti taip pat staiga, kaip ir pradÄ?jo. Haris giliai Ä?kvÄ?pÄ?. Mat jis suprato. Tai buvo sustabdyta akimirka, meistriÅ¼kas kadras. Du Å¼monÄ?s Ä?amÅ¼inti akimirksnyje, kai vienas skelbia kitam mirties nuosprendÄ? â?? kaukÄ? per dviejÅ³ delnÅ³ atstumÄ? nuo nepridengto veido. Budelis ir auka. Ginklas nukreiptas Ä? gerklÄ? ir maÅ¼Ä? auksinÄ? Å¼irdelÄ?, kabanÄ?iÄ? ant plonos grandinÄ?lÄ?s. Haris nemato, bet jauÄ?ia po jos plona oda pulsuojanÄ?ias kraujagysles.

Pasigirsta prislopintas kaukimas. Haris pastato ausis. Bet tai ne policijos sirenos, o viso labo koridoriuje skambantis telefonas.

Plėtikas apsisuka ir pasiūlymą stebėjimo kamerai, kabančia ant lubų uždėję aptarnavimo langeliu. Pakelia juodą pirštą ranka ir parodo penkis pirštus, tada sugniaužia kumštą ir ištiesia smilį. Aš eju pirštam. Aš ejuiomis sekundėmis per ilgai. Vėl atsisuka – Stynė?, abiem rankomis sugriebia automatą, laiko jį prie launų ir pakelia vamzdį jai prie galvos, atsistojęs kiek praskęstomis kojomis, kad atlaikytų smūgą. Tebeskamba telefonas. Minutė ir dvylika sekundžių. Suspindi deimantas, kai Stynė, tarytum su kažkuo atsisveikindama, kilstelė ranką.

Kai jis paspaudžia gaiduką, laikrodis rodo 15 val. 22 min. 22 sek. Aš garsas trumpas ir duslus. Stynės kėdė atloka, o galva purtos ant kaklo lyg suknešintas lėkė. Tada kėdė parvirsta. Pasigirsta dunktelėjimas, kai galva trinkteli – rašomojo stalo kraštą. Haris jos nebemato. Nebemato ir staiga raudonai nusidažiusio naują jį – Nordea – pensijų programą reklamuojančio plakato, priklijuoto išorinėje stiklo pusėje virš bankomato. Vienintelis dalykas, kurį jis girdi, yra be paliovos piktai ir kyriai skambantis telefonas. Plėtikas perloka – kitą langelio pusę ir skuodžia link kuprinės, gulinčios ant grindų. Hariui reikia apsispręsti. Šisbrovėlis griebia kuprinę. Haris apsisprendžia. Jis sparčiai pažoka iš krėslo. Aš eju dideli žingsniai. Aš tai jis jau ten. Aš iumpa ragelė:

– Kalbėkite!

Netrukus išgirsta policijos sirenų kaukimą, sklindantį iš televizoriaus svetainėje, populiariai pakistanietiška daina kaimyno bute ir sunkius žingsnius laiptinėje – regis, tai ponias Madsen. Paskui išgirsta švelnų juoką kitame laido gale. Skamba juokas iš tolimos praeities. Galbūt ne laiko atžvilgiu, bet vis tiek iš toli. Kaip ir septynišimties procentais Hario praeities, kuri grąžta pas jį – gaudė ir visiškai prasimanymų forma. Tačiau tai buvo istorija, kurią jis gali patvirtinti.

– Ar vis dar atsiliepi kaip supermenas, Hari?

– Ana?

– Oho, špėdinga.

Haris pajuto pilvą sklindant saldų šilumą lyg nuo viskio. Beveik. Veidrodyje pamatė prie sienos prismeigtą nuotrauką. Savo ir šios vieną saulėtą atostogų dieną Vitstene, kai juodu buvo maži. Jie žyposi kaip vaikai, kurie vis dar tiki, kad jiems nenutiks nieko blogo.

– Ką veiksi sekmadienio vakarą, Hari?

– Na... – Haris išgirdo, kaip jo balsas nevalingai ima mągyti jį jos balsu. Truputį per giliai, mažumėle per ištiesiamą. Jis visai to nenorėjo. Ne dabar. Atsikrenkštą ir atrado neutralesnį toną:

– Tą, ką ir daugelis.

– O ką?

– Šiurį filmus.

---

¹ Nejudėkit, tai apiplėšimas! (Angl.)